

Ив. Карановски

Въ светата пещера

На другия день, следъ като си отишли витлеемскитѣ овчари, които дошли да се поклонятъ на малкия Иисусъ, въ пещерата, гдето се родилъ, настанало чудно сияние. Ослѣпителна свѣтлина заигра по каменнитѣ стени и залѣла съ блѣсъка си божествения Младенецъ, повитъ въ пелени и положенъ на сухата слама въ яслитѣ. Неговиятъ необикновено прелестенъ образъ изпълвалъ съ неизразимо възхищение погледитѣ и душитѣ на светата Майка и на смирения беденъ дърводѣлецъ, застанали прави до Него.

— Марио, не само прости овчари, н ои бѣлобради мждреци дойдоха да се поклонятъ на нашия Синъ... Какво ли означава това?

— Знамение, Иосифе, но какво, не знамъ...

— Учудва ме и звездата, която се появи тая нощъ надъ пещерата.

— Мене ме плаши това: нашиятъ Синъ нѣма да принадлежи на насъ.

— Не се безпокой, Марио! Беднитѣ никога не принадлежатъ на себе си.

— А единъ гласъ бѣше ми казвалъ: „Радвай се, радвай, се Марио!“

Въ това време надъ пещерата се чуло тихо пѣне, подобно на вълшебна музика. Хоръ отъ небесни ангели, съ леки прозрачно-свѣтли крила, едни съ амфори, пълни